

Kaj je neki mislila?

Ah, gotovo je bilo kaj lepega, a smešnega in neumnega. Nakrat se je namreč stresnila, zahihitala polutiho in veselo skočila raz stol ter si nekako prizanesljivo dejala :

— Dekle, dekle, kako smo neumni! —

In zasmejala se je še enkrat zamolklo a prisrčno, da ji je srce sami veselja zatrepetaló v mladih prséh.

Bilo je tako smešno!

Danes je bilo prvega. Že dolgo je sklenila, da počne pri prvi priliki prav pridno štediti. Nikdar, seveda, ji od plače ni ostalo ničesar, a danes je vendar nesla prvi petak gori v poštno hranilno. Spomladi ga bode sicer potrebovala, da si kupi slamnik in solnčnik, a dotlej je še dober mesec in petak je povsod drugje bolje shranjen, nego v njenem žepu. Znala bi ga prav lahko pred časom porabiti in kaj bi bilo potem, ko bi ne imela ni denarja in ne slamnika!

Stekla je torej danes popoldne za trenotek gori v prvo nadstropje, kjer se vplačavajo hranilne svote.

Mlad, lep uradnik ji je dal knjižico, v katero je morala zapisati svoje ime. Nekako s ponosom je zapisala svoj originalno opremljeni podpis in z nič manjo samosvestjo pristavila zdolaj: «Telegrafistka».

Malo neprijetno ji je že bilo, da je bila gologlava in v predpasniku: uradnik bi znal morebiti misliti, da je to kaka hišina.

No zdaj je lahko videl že iz pisave, da je inteligentna in se posebe, kaj je.

— A, gospodična ste telegrafistka? — vprašal je udvorljivo in jo pozorno pogledal skozi okence.

— Da, — je dejala na vso moč resno, treba namreč povsod varovati svoj ugled in tudi tacemu gospodu asistentu ni treba misliti, da je on Bog zna kaka živina, nasproti njej.

Toda glej, zmotila se je.

Gospod asistent, ni bil prav nič tako uverjen v svoji visokosti, kakor je mislila. (Dalje prihodnjič.)

Marjetica.

Marjetico belo
Sem danes vprašala,
Če ti me še ljubiš,
In kaj sem zaznala?

Da drugi srce je,
Zdaj tvoje oddano;
A jaz ne verujem,
Ah, to je zlagano!

Zorana.